

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Εβδομος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

"Ετος χίλια δακκόσα κι' έννενηντα... τι καλά
περισσέυματα και πλούτη μάς έπληραν τά μαλά.

Τών δρων μας μεταβολή, — ένδιαφέροσα πολύ.

Ό Ρωμηός τήν έβδομάδα — μόνο μία φορά θα βγαίνη
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θα δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε,
και' στών Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοδαπήν,
και εις τήν Έλλάδα όλην — δίχως νάξια κι' έντροπήν.

Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δάδεκα και μόνο,
γιά τά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και' ότό χέρι.
Κι' ένα φύλλο άν κρατήσ — έννας συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρῆ δέν δίδει — θα τόν φάν μαύρο φεύει.
Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εσθείας προς έμέ,
Γιά τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Τού Όκτωβρίου δεκατρείς,
τρέχει' στής κάλπαις ή Πατείς.

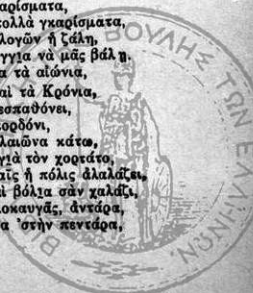
Πούντος τρακόσα και δεκατρία,
Έλθαίς, Κορδόνια, φιλοπατρία.

**Φασουλής και Περικλήτος,
δ καθήνας νέτος σκέτος.**

Π.—'Ελρά...
Φ.— Κορδόνη, Περικλή...
Π.— Σκασμός μη σε ξυλίσω...
'Ελρά, 'Ελρά...
Φ.— Σκασμός και, σὺ νά μη σε πιστολίσω.
Π.—'Ελρά...
Φ.— Κορδόνη, κμάλωμα, παπουτσι και ζωνάρι.
Π.— Άσκησ' 'Ελρά, μάση' 'Ελρά, και κόκκινο χαβιράρι.
'Ελρά, μωρέ...
Φ.— Κορδόνη, βρέ, και νάσαι και λυμένο...
παπουτσι άπ' τόν τόπο σου κι' άς είναι μκαλωμένο.
Π.— Άρχιση τό μαγαλάρωμα... Κορδόνια μη μου ψάλης.
Φ.— Λοικόν φωνάξω δυνατά «'Ελρά, Κορδόνη, Ράλλης».
Π.— Ό νοός μου έσταμάτησε...
Φ.— Καθώς και ό 'δικός μου
και γέρονς σάν τήν καλαμιά 'στό χαλασμό του κόσμου.

Δέν ξέρω κιτά τό μάτι μου σε ποιόν νά πρωτοξίω,
δέν έχω γλώσσα νά σου 'πώ και χέρι νά σου δείξω...
και πάεις, έμβατήρια, ταγάρια, τραταρίσματα,
έβγηκαν τά λαργύγια μας με τά πολλά γκαρισμάτα,
και σάν περάση, Περικλή, τών εκλογών ή ζάλη,
θάλλή ό ' Αγγλος Μάκενζυ λαργύγια νά μας βάλη,
Διαδηλώσεις, φέσφορα, και τάλλα τά αιώνια,
τελεί τά Σατουρνάλια τό έθνος και τά Κρόνια,
ή εκλογή έστίμωςε κι' ό 'Ελλην ξεκαπαθόνει,
μία δεκάρα, Περικλή, ή πήχη τό κορδόνη,
κλαδί 'Ελράς δέν έμεινε 'στόν 'Ελαιώνα κάτω,
Κορδόνη γιά τόν νησιικό, 'Ελρά γιά τόν χωρτικό,
μ' 'Ελθαίς, Κορδόνια και Μυρτιαίς ή πόλις άλλαλαίς,
πέφτουν χατούκια σάν βορραχ και βόλια σάν χαλδί,
μουλουκίγια, Τσελεπίταρης, σκυλοκαναγιά, άντάρα,
όι λόγοι πάντα 'στό λεπτό και δέκα 'στην πεντάρα,

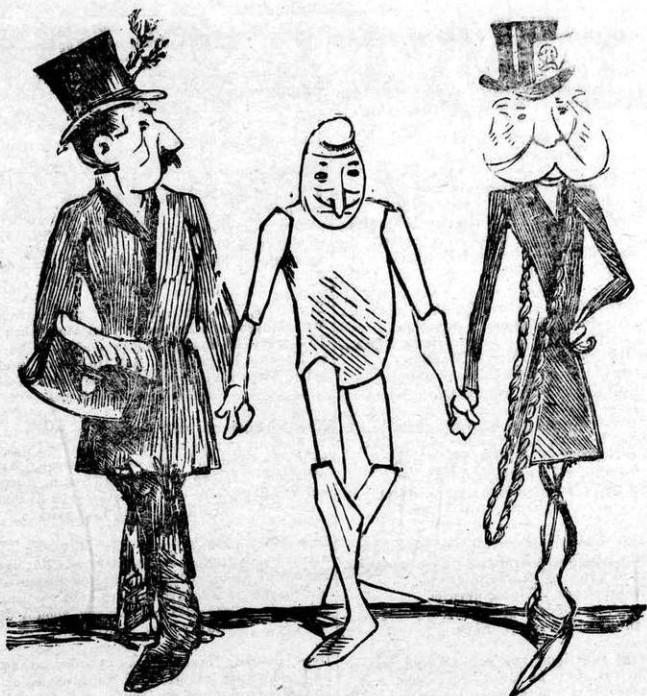

ἔδω κ' ἔκει λαμπροκοπῆν χρυσᾷ φεγγάρῃ κ' ἥλιοι,
 οἱ χιλιῶ ἕνας φαίνονται κ' ὄ θ' ἕνας πάλι χιλιῶ,
 γυνοαῖκες, γέροντι καὶ παιδιῷ κ' ἔκεινα ὄσο φερόν,
 δὲν τρελλοὶ καὶ φρόνημοι κυλιόυνται ὄσο σφόδρ,
 κ' ἀκούεις κάποτε στρατοῦ ταμπορολο καὶ τρουμπέτα,
 κ' ἔγω γυροῦ ὄτους Βουλιευτάς καὶ κλέβω τσιγαρέτα.
 Ἔσο τὶ κάνεις;

Π.— Δόμοι τοῦ Σαββαῶθ, ζαγάρι,
 ταχιά μου καὶ τὰ μάτια μου γὰρ ἴλιοι νὰ μοῦ πάρη,
 νὰ μὴν ἀκούω, Φασουλή, καὶ νὰ μὴ βλέπω ἔμπρός μου
 αὐτό τὸ Πανδιμιόνιον παραφρονούντος κόσμου.
 Φ.— Ὁ νοῦς μου ἐσταμάτησε... δὲν ξέρω πᾶν τί λέω...
 πότε γελᾷ σὺν παλαβῶς καὶ πότε πάλι κλαίω...
 μὲς τᾷ μπουλουκίᾳ χώνομαι καὶ πιστολιᾶς τινάζω,
 Ἐλῆρ, Κορδόνι καὶ Μυρτιά μονάχος μου φωνάζω,
 καὶ πέρνω τὸν κατήφορο καὶ πέρνω τὰ βουνὰ
 μὴ μοῦ κολλήσῃ πρόγραμμα κανεῖς ὄτ' αἰσιναῖ.
 Μεγάλω βόρος, Περικλῆ, τὸ στήθος μου πιέζει,
 καὶ ἐν ἰδῶ καμιά ἔλῃ ὄτ' ἄδεοι μου τραπέζι
 τὴν καταπίνω ὄτ'ι στιγμή μαζὶ μετὸ κοινοῦσι,
 ἐν δὲ κανένα γύρω μου βρεθῆ παλροπαποῦσι,
 ὄτ' ὄν μέγαν Ναπολέοντα τὸ στέλλω διπλωμένο
 καὶ τὸ γυρίζει σαθῆ μου ἐκείνος μπαλουμένο.
 Ἄφινω τὸ χουζοῦρι μου καὶ τὸ φαγι ποῦ τρώγω
 καὶ πηλαῶ ὄτ' ὄν Ἐθωροῦ γιὰ νὰ μοῦ βγάλλω λόγο,
 κ' ὄ γαρὸς Πρωτοκἀθεδρος καλά καλά με βλέπει
 κ' ἡ τροχισμένη γλῶσσα του μοῦ λέγει ὅτι πρέπει.
 Ἔγω εὐθὺς τὸν χαροῦθ, ἀλλὰ γυροῦ πάλι,
 καὶ λόγος σπουδιότερος γυροῦνὰ νὰ μοῦ βγάλλῃ,
 κ' ὄ Ἐθωροῦς, ποῦ κανενὸς χατῆρὶ δὲν χαλῆ,
 προβαίνει ὄσο μπαλκόνι του καὶ μοῦ ἐναντιμῆ.
 Τὶ νὰ σοῦ πῶ, βρε Περικλῆ... δὲν εἶμαι ὄτ' αἰσι καλὰ μου...
 δὲν εἶμαι ἀνθρώπος σωστός, ἐν ἔγω τὰ μεγάλ' αἰσι...
 εὐφροσῆσαι εἰς ἔκστασι, ὄ νοῦς μου ξεβιδώνει,
 κ' ὄ Δεληγιάννης φαίνεται ὄτ' αἰσι μάτια μου Κορδόνι
 μακρὸ μακρὸ, φαρθὶ φαρθὶ, ποῦ τὸ λαμπὸ μου σφίγγει,
 καὶ με φαιτέτα παποῦσι ποῦ κόβει τὸ λαρῦν,
 με βλέπω κ' ὄ Πρωθυπουργός, ὄ Μυταράς Μογγόλος,
 κορμὸς Ἐλῆρ νὰ γίνεται καὶ νὰ φουντώνῃ ἄλος,
 καὶ τὰ ἴψηλ' αἰσι καὶ τὸν γίνονται κλαδιὰ
 κ' ἄπάνω τῶν νὰ κλαίωδὸν με ἀνοικτὴ καρδιὰ
 αὐτοῦ ποῦ τρέφῃ καὶ πίνουσι ὄτ' αἰσι πέντε Βιλαέτια
 καὶ τὰ γλαρὰ τὰ μάτια τῶν ἐχόρτασαν ρουσοφέτια.
 Ὁ σύμβολα σωτήρια!... ὄ κόσμ' ὄ δ' ὄρηλιοι!...
 Ἐλῆρ, Κορδόνι καὶ Μυρτιά, καὶ πόλεμος ἐμφύλιος,
 κ' ὄ Τσιργιώτη, Περικλῆ, ὄτ' ἰσὴς μάχη τὰ πεδία
 με δένει χειροπόδαρα με τὸν ζουλομανδῦνα,
 καὶ ὄτ' Ἐσφιν με κοιβαλῆ μετὰ πομπῆς μεγάλης,
 ἐνέ φωνάζω δυνατὰ Ἐλῆρ, Κορδόνι, Ράλλης.
 Με ὄφισαρόνι ὄτ' ὄ Ζωρζῆ νὰ μὴ ἔμορφὸ νὰ ἔβρω,
 ὄμοις ἐγὼ, βρε Περικλῆ, με τρόπο τοῦ ξεφεύγω,
 πέρνω μαζὶ καὶ τῶν τρελλῶν τὸ τρανταχὸ φουσατό
 καὶ μετ' ὄτ' ἰσὴν πόλι γίνονται καὶ τρέχω ἄνω κάτω,
 καὶ μετ' ὄτ' ὄν βρόντο τῆς βοῆς καὶ τῆς ἀνεμοζάλης
 γκαρῆζω ὄτ' ἰσὴν διὰ πᾶσῶν Ἐλῆρ, Κορδόνι, Ράλλης.
 Ὁ ληροῦν καὶ κοπερῶν, στρατεύματα, στρατοπέδα,
 σκυλιὰ γαιγύουν γύρω μου, γρινιάζουσι γυναικοπαῖδα,
 κανεῖς γιὰ διαβήλωσι δὲν φαίνεται ἀνίκανος,
 καὶ προσφώνει τὸν Ἐθωροῦ ὄ Καταναδρῆς ὄ δίκανος,

κ' ἀπὸ τῆς δρῶ τῆς μύτας του μακρὸ Κορδόνι βγαίνει,
 κ' ὄ Κορδόνάτοι ἐξαλλοὶ καὶ οἰσθηλατημένοι
 εἰς τὸ Κορδόνι ὄχιγνοται μετ' ὄ φλογισμένο μάτι
 καὶ πέρνει ὄ καθένος τὸν ἕνα μικρὸ κομμάτι,
 καὶ μετ' ὄτ' ὄν κόρφο τῶν βαθεῖα γιὰ χαίμαλι τὸ κρῆβον
 καὶ τοῦς μεθ' ὄ θ' ὄθ' αἰμβος καὶ τὰ μεγάλ' τὸν στρέβον.
 Κ' ἔγω φρονάζω ἄδαστε εἰς τὴν Ἐλῆρ σαλιόρα
 κ' ὄ ἄς γίνῃ ἐκαστάσις εὐθὺς, ἀμέως, τῶρα.
 Κ' ὄ Ἐθωροῦς μοῦ ἀπαντᾷ ὄτ' ἰσὴν κἀνὴς φασαρία
 καὶ πάντα γιὰ τὸ κούνημα δὲν τυχῆ εὐκαρία.
 Ἔγω τοῦ λέγω ὄτ' ἀπαντᾷ νὰ ἐπαναστατήσῃ,
 ἐν Ναπολέον λέγεσαι καὶ πρῶτος ἐν τοῖς ἰσοῖς.
 Κ' ἄτ' ὄτ' ὄν λέγει ὄτ' ὄ Προδόμενοι καὶ ἄς σκεφθῶμες πρῶτα,
 γι' αὐτὸ τοῦς Ροβερπῆρους μου καὶ τὸν Σαιν-Ζοστ ἐρῶ.
 Ἄλλ' ἐντυχῶς ἐπέραςε ἡ ἔσθη κ' ὄ νοτιᾶς, [τα.
 ὄπου μᾶς κάνει ἄλους μας ἀνθρώπους τῆς φωτιᾶς,
 ἡ δὲ βροχὴ ἐλύσσασε κ' ἡ σκόνῃ ἐστρωθῆ,
 κ' ὄ κόσμος ἀπὸ κούνημα πρὸς τὸ παρὸν ἐσώθη.
 Ἔλα καὶ σὺ, βρε Περικλῆ, τὸ ἄκτι σου νὰ βγάλλῃ,
 ἔλα καὶ γέλασε μαζὶ Ἐλῆρ, Κορδόνι, Ράλλης.
 Κάμε μεγάλ' προσευχὴ καὶ φίλα τὰ παιδιὰ σου,
 βάλε τὸ γέρι τὸ δεξὶ ἄπάνω ὄτ' ἰσὴν καρδιὰ σου,
 καθὼς ὄ Πρωτοκἀθεδρος τοῦς φίλους παραγγέλλει,
 κ' ἄμολησε τὴν ψῆφὸν σου νὰ πᾶν βουρ θέλει.
 Καλὰ νὰ πᾶν καὶ ὄτ' ὄ Ναῖ, καλύτερα καὶ ὄτ' ὄ Οὐκ...
 σὺ μὴ σκοτίζεσαι γι' αὐτό... ἡ μοῖρα εἶσι τῆς.
 Μὴ στέκες ἔξωλο κοῦτσουρο... ἀκέηου καλὸς καὶ κρῖνε
 πῶς σήμερα διενὸς ἀγῶν περὶ Τυμειῶν εἶσαι...
 βᾶστα Ἐλῆρ κ' ὄτ' ὄ χέρι σου, χρυσῶ Κορδόνι φέρει,
 κ' ὄ ὄτ' ὄν Δευτέρω τὸ πρῶτ' προσευχῶν κ' ἰσὴν γοῆρῃ,
 μὰ πρόσθε γιὰ τὸ Θεὸ εἰς πειρασμὸν μὴν πίστης
 γιὰτ' εἶσαι ὄντως κρῖσιμος ἡ τωρινὴ μας θέσις.
 Χῶσε καλὰ τὸ χέρι σου χροῖς κανένα κάθος
 καὶ τὰ στρεβὰ σου ἀνοῖε γιὰ νὰ μὴ γένης λάθος.
 Τὰ δρῶ τ' αὐτῆρά σου βούλωσε ὄτ' ὄν Κῶστα καὶ ὄτ' ὄν Σταῦ-
 [σο...

δρῶ τρέπας ταθοῦς ἔμμορσῶ, τὸ ἄσπρο καὶ τὸ μαῦρο...
 με τὸνα βγαίνει, Περικλῆ, χιόντο περιστέρι,
 με τᾶλλο πῆς Σκυλιάρπας ὄτ' ἰσὴς Ἀραπιάς τὰ μέρη.
 Ἄφ' ὄσα σοῦ ὄμλιση εἰς περασμένα φύλλα
 με παρομῖαις ἀρετάς καὶ σχήματα ποικίλα
 καταλαβαίνει, Κουτεντῆ, ποῖον πρέπει νὰ ψηφῖσις
 καὶ ὄλα τᾶλλα χωρατὰ ὄτ' ἰσὴν πάντα νὰ τάφης.
 Πολλῆς φορῆς ὄτ' εἰδῆθα τὰ χρῆσμα κ' ὄφέλιμα,
 τὸ κάθῃ ὄσο γίνουσι, τὸ ἕνα κ' ἄλλο ἔλιεμα,
 καὶ σὺ ποτὶ δὲν ἔκαυσε ταχῆρι νὰ με τενῶνθῃ,
 ν' ἀκούης, νὰ διδάσκεισαι νὰ με ἐυλοφοροῖσθῃς.
 Ἐμμορσῶ, ὄτ' ἰσὴς κἀλαῖς πῆγανει, βρομοτεπιπλῆ μουθογο,
 μὴ λησιμονῆς τὸν Σόλων, τὸν Δράκο, τὸν Λυκοθροῦ,
 τὰς πολιτείας τὰς χρυσοῖς αἰῶνων παρελθόντων
 ὄσο ἔμμορσῶνθησαν διὰ σοφῶν ὄρχοντων.
 Αἰ πολιτεία, Περικλῆ, τὸν παλαιῶν ἐκείναι,
 ἀλλὰ κάποιος καταλλῆλος πρὸς διδασχῆ δὲν εἶσαι.
 ὄσα σοῦ μῆλιωσι ἄλλοτε πρὸς αὐτῶν πολλα...
 τῶρ ἄλλο χροῖς σὲ καλεῖ καὶ σῆμα μπουνταῖ.
 Ἐμμορσῶ καὶ σὺ ὄτ' ὄν στρεβίλον ἀγρία καταγίλος...
 μὴ λησιμονῆς καὶ τὴν Μυρτιά, τὸ δένδρον τῆς ἐλπίδος.
 Δὲν ἐπαρῶμαι παντελῶς εἰς ἕνας συνειδήσις,
 ἀλλὰ θαρῶ καὶ τὴν Μυρτιά πῶς πρέπει νὰ ψηφῖσις.
 Ἔγω γιὰ ἕναν φανερὰ μῆλω καὶ ἐσκαπῶνω,
 τὸν γύφτο τὸν Ψωμόπουλο ὄσοστηρίζω μόνο.

Ὁ μεχλιβάνης Φασουλῆς φουσκόων καὶ ἄλλοφρονῶν παρουσιάζει τὴν Ἑλλά καὶ τὸ Κορδόνι 'στὸ Κοινόν.

Περί τῶν ἄλλων ταιμουδιᾶ καὶ εὐρτε νὰ κουρεύεσθε, πλὴν μὴ κατόκει, Περικλῆ, μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι πρὸς ὄσους ἐπαγγέλλονται τὰ χροῖσιμα διδάσκειν καὶ κατὰ μέρος ἀψῆσε τὸ τσαμπουνῶν καὶ χᾶσκειν.
 Π.—Ὅσοι λοιπὸν τρεῖς ματσουκίαις καὶ ἅπ' ἔμπρὸς κ']
 [ὀπίσω,
 καὶ τῷχω μὲ τὰ τέσσαρα 'στῆς κἀλαίς νὰ ψηφίσω.

**Συστάσεις μερικῶν
 προσώπων φιλικῶν.**

Ἄκουστε καὶ τὸν Ρωμῶν, κ' ἴσοι δὲν εἶδε κοῦκοι νὰ ρίξετε, παρακαλῶ, μὴ ψηφο καὶ 'στὸν Ρούκη, πούχει καρδιὰ λαχταριστὴ καὶ τιμημένη πένα, καὶ τὸ κοιντὸ τὸ μπῶτι του 'ψηλὴν ὀλοένα. Κάθε βουρὸς καὶ ἀφανὸς ἄς μείνῃ κ' 'στὸ ράφι κ' ἄς κηλαϊδῆσουν 'στὴ Βουλὴ κ' οἱ Δημοσιογράφοι.

Ἄλλ' ὁμως, σᾶς παρακαλῶ, ἂν ἔχετε μισαλά, μὴ ψηφο 'στὸν κουμπάρο μου, μὴ ψηφο 'στὸν Μελέ, ὅπου διψᾷ γιὰ τὸ καλὸ καὶ δὲν λυπάται γρόσα, γιὰτ' εἶναι ἀνθρώπος σωστός καὶ τάχει τετρακόσα.

Ἐν τούτοις, φίλοι Ἐκλογεῖς, μὴ ψηφο πάλι θέλω γιὰ τὸν Λαπαροτόμο μας, γιὰ τὸν Λουκᾶ τὸν Μπέλλο.

Καὶ κοῖδς πολίτης φρόνημος μὲ δύο δράμια γνῶσι 'στὸν ξακουσμένο Ραγκαβῆ μὴ ψηφο δὲν θὰ δώση;

Μὰ τί σᾶς λέει, βρε παιδιᾶ, κ' ὁ Στέφανος ὁ Ἔνος, ὁ τόσων τόμων συγγραφεὺς καὶ τετραπρασαμῆνος; Γιὰ τέτοιον ὑποψήφιο τὰ λόγια μου δὲν γάνω, θαρρῶ πᾶς εἶναι περιττὸν συστάσεις νὰ σᾶς κάνω.